

POLSKA
RZECZPOSPOLITA
LUDOWA

URZĄD
PATENTOWY
PRL

OPIS PATENTOWY

57984

Patent dodatkowy
do patentu _____

Zgłoszono: 16.VIII.1967 (P 122 219)

Pierwszeństwo: _____

Opublikowano: 15.IX.1969

Kl. 80 a, 42

MKP B 28 ^b, 17/00

UKD

Twórca wynalazku: mgr inż. Bogdan Miśta

Właściciel patentu: Zakłady Sprzętu Budowlanego Nr 2, Solec Kujawski (Polska)

Przyrząd do osadzania dolnego końca struny tnącej w urządzeniu do krojenia masy, zwłaszcza betonu komórkowego

1

Przedmiotem wynalazku jest przyrząd do osadzania dolnego końca struny tnącej w urządzeniu do krojenia masy, zwłaszcza betonu komórkowego, przeznaczony do zakładania nowej struny tnącej, w miejsce struny zerwanej podczas czynności krojenia masy, w krajalnicach o pracy ciągłej, posiadających struny tnące, osadzone w ramce.

Dotychczas w czasie krojenia nową strunę osadza się ręcznie, przeciągając ją śladem krojenia, przy czym założenie struny na zaczepy dolne z uwagi na znajdującą się nad nimi masę jest pracochłonne, trudne do wykonania i dlatego też najczęściej powtarza się cięcie, w celu docięcia bloku do końca, po uprzednim założeniu nowej struny w miejsce zerwanej. W celu uniknięcia tych niedogodności zostało wytyczone zadanie opracowania prostej konstrukcji, składającej się z przyrządu oraz współpracującego z nim dolnego zaczepu, pozwalającej na założenie nowej struny w miejsce zerwanej podczas krojenia masy, bez konieczności usuwania masy z krajalnicy.

Cel ten został osiągnięty za pomocą przyrządu składającego się z prowadnika i osadzonej w nim suwliwie rurki wraz ze struną tnącą, zaopatrzoną co najmniej w jedną znaną końcówkę, najkorzystniej w postaci kulki, przy czym prowadnik jest zamocowany tak, iż wsunięta w niego rurka po przeniknięciu przez masę trafia swoim końcem w dolny zaczep struny tnącej. Struna tnąca jest zaopa-

2

trzona w dwie końcówki o różnej wielkości przekroju, przy czym w czasie wprowadzania jej w masę, końcówka o większym przekroju opiera się o czoło rurki, a końcówka o przekroju mniejszym umieszczona jest wewnątrz rurki. Dolny zaczep strun tnących stanowią co najmniej dwa sprężyste uchwyty, które pod wpływem nacisku końcówki uchylają się, a po przejściu przez nie wspomnianą końcówkę ponownie się zwiernają.

Zgodnie z wytyczonym zadaniem zastosowanie prowadnika naprowadzającego osadzoną w nim suwliwie rurkę wraz ze struną tnącą na dolny zaczep tej struny, składający się co najmniej z dwóch sprężystych uchwytów, zapewnia samoczynne połączenie struny tnącej z dolnym zaczepem bez konieczności przeciągania jej śladem krojenia lub usuwania masy z krajalnicy i powtarzania czynności krojenia przy czym ślad na powierzchni dwóch płyt, pozostawiony przez wprowadzenie rurki w masę z uwagi na to, że jest to ślad tylko w jednym miejscu powierzchni a pozostałe powierzchnie są nie uszkodzone, nie jest brany pod uwagę w klasyfikacji gotowych wyrobów.

Przedmiot wynalazku jest uwidoczniony w przykładzie wykonania na rysunku, na którym fig. 1 przedstawia przyrząd do osadzania dolnego końca struny tnącej w widoku z boku, w przekroju pionowym, fig. 2 dolny zaczep ramki krajalnicy z osadzoną końcówką struny w przekroju pionowym, a fig. 3 ten sam zaczep w widoku z góry.

Jak uwidoczniono na fig. 1 do ramki 1 strun tnących 2 krajalnicy są zamocowane przewadniki 3, ustawione tak, iż osie wzdłużne tych przewadników przechodzą przez środek dolnych zaczepów 4 strun tnących 2. W przewadnikach 3 są osadzone suwliwie rurki 5 wraz ze strunami tnącymi 2, przy czym każda struna tnąca 2 zaopatrzona jest w dwie końcówki 6 i 7, najkorzystniej w postaci kulek, z których końcówka 6 jest o przekroju mniejszym od wewnętrznej średnicy rurki 5, a końcówka 7 o przekroju większym od tej średnicy. Struny tnące 2 są osadzone w ramce 1 krajalnicy w dolnych zaczepach 4, uwidocznionych na fig. 2 i 3, które składają się z dwóch sprężystych uchwytów 8 przytwierdzonych do ramki 1, przy czym stały naciąg strun zapewniają górne zaczepy 9 poprzez naprężacze sprężynowe 10.

W celu osadzenia nowej struny tnącej, na miejsce struny zerwanej w czasie czynności krojenia masy betonu komórkowego 11, w rurkę 5 wprowadza się strunę tnącą 2 zaopatrzoną w końcówki 6 i 7, z których końcówka 7 wspiera się o czoło tej rurki, gdyż jej przekrój jest większy od wewnętrznej średnicy rurki. Następnie rurkę 5 wraz ze struną tnącą 2 wsuwa się w odpowiedni przewadnik 3, po czym wbija się w masę betonu komórkowego 11. Na skutek wyżej wspomnianego ukierunkowania przewadników 3 końcówka 7 trafia w środek dolnego zaczepu 4, sprężyste uchwyty 8 uchylają się, jak to uwidoczniono liniami przerywanymi na fig. 2, po czym zwierają się uniemożliwiając końcówce 7 wysunięcie się ku górze.

Po wyciągnięciu z masy rurki 5 i przewadnika 3 drugą końcówkę 6 zakłada się na górny zaczep 9. W czasie czynności krojenia końcówka 7 zajmuje

położenie uwidocznione na fig. 3 liniami przerywanymi, dzięki czemu sprężyste uchwyty 8 są odciążone od naprężeń struny. Jak wynika z powyższego opisu, nie jest konieczne, ażeby każdy przewadnik 3 posiadał odpowiednią rurkę 5, gdyż przy odpowiednim doborze tolerancji wszystkie struny tnące można osadzić przy pomocy jednej tylko rurki.

Zastrzeżenia patentowe

1. Przyrząd do osadzania dolnego końca struny tnącej w urządzeniu do krojenia masy, zwłaszcza betonu komórkowego, **znamienny tym**, że składa się z przewadnika (3) i osadzonej w nim suwliwie rurki (5) wraz ze struną tnącą (2) zaopatrzoną w co najmniej jedną znaną końcówkę (7), najkorzystniej w postaci kulki, przy czym przewadnik (3) jest zamocowany do konstrukcji urządzenia tak, iż wsunięta w niego rurka (5) po przejściu przez masę trafia swoim końcem w dolny zaczep (4) struny tnącej (2).

2. Przyrząd według zastrz. 1, **znamienny tym**, że struna tnąca (2) zaopatrzona jest w dwie końcówki (6 i 7) o różnej wielkości przekroju, przy czym w czasie wprowadzania jej w masę, końcówka (7) o większym przekroju wspiera się o czoło rurki (5), a końcówka (6) umieszczona jest wewnątrz tej rurki.

3. Przyrząd według zastrz. 1 i 2, **znamienny tym**, że dolny zaczep (4) strun tnących (2) stanowią co najmniej dwa sprężyste uchwyty (8), przy czym uchwyty te pod wpływem nacisku końcówki (7) uchylają się, a po przejściu przez nie wspomnianej końcówki ponownie się zwierają.

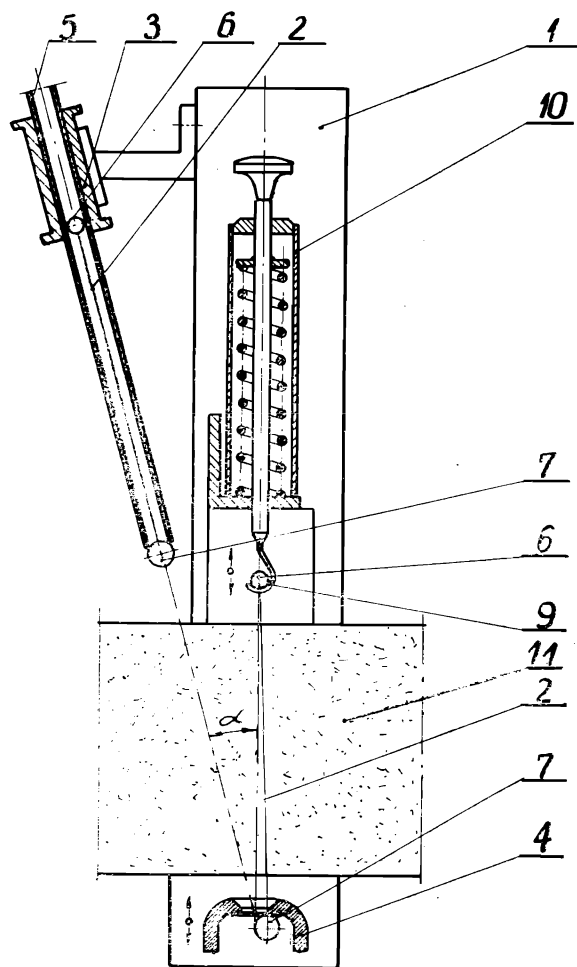

Fig. 1

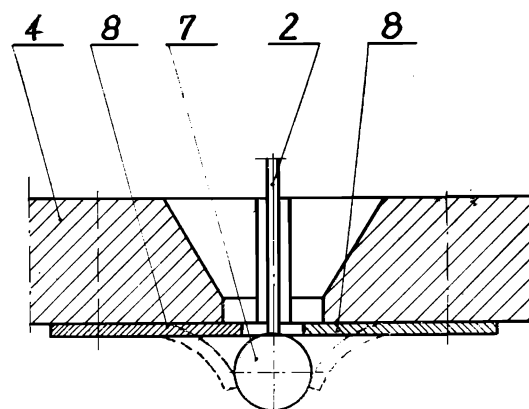

Fig. 2

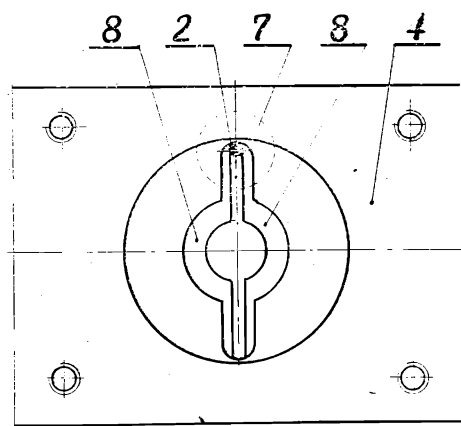

Fig. 3